

ЖИТНО ЗЪРНО

СЪДЪРЖАНИЕ:

* * *	Единствената реалност.
Боянъ Боевъ	Граждани на всемирната държава.
Д-ръ Ел. Р. К.	Изъ учението на Учителя за Любовта.
Д-ръ Ил. Стр.	Отъ електрона до клетката.
П. Г. П.	Представители на славян. гений: Левъ Н. Толстой.
Н. Поповъ	Същественото.
Изъ нашия животъ: Боянъ Боевъ	Великденски разговоръ съ Учителя.
Стрелецъ	По колелото на Зодияка: Телецъ.
Ек. М-ва	Миръ вамъ!
Д. А-ва	Стихове.
Загадъчни явления.	
Отзиви, вести и книгописъ	
Du Maître:	L'Homme parfait.

S O M M A I R E

* * *	L'unique réalité.
B. Boëv	Citoyens de l'Etat universel.
Dr. El. R. C.	L'enseignement du Maître sur l'Amour.
Dr Il. Str.	De l'électron jusqu'à la cellule.
P. G. P.	Les représentants du génie slave: Lev N. Tolstoï.
N. Popov	L'essentiel,
De notre vie:	B. Boëv. Entretien le jour de Pâques avec le Maître.
Sagittaire	La Roue du Zodiaque — Taureau.
Ek. M-va	La Paix soit avec vous!
Phénomènes énigmatiques.	
D. An-va	Vers
Echos, nouvelles et livres nouveaux	
Du Maître:	L'Homme parfait.

ЖИТНО ЗЪРНО

ГОД. XV.

БР. 4.

Единствената реалност

Единъ отъ най-неразбранитѣ въпроси е въпросътъ за любовта. Ние често говоримъ за любовта, но не знаемъ да постъпваме по любовъ. Любовта, за която пишатъ въ романитѣ, че героинята припаднала, или че героятъ се самоубилъ, това е неразбраната любовъ. Човѣкъ припада отъ страхъ, когато мисли, че изгубва нѣщо. Нѣкой се самоубива не отъ любовъ, а отъ безлюбие.

Любовъ е, когато момата влѣзе въ единъ домъ, изчисти го, нареди го, запали огъня, омѣси хлѣбъ, опече го, ушие дрехи. Любовъ е, когато момата може да научи невежия момъкъ да чете и пише.

Когато момъкътъ се оплаква, че нѣкоя мома го излѣгала, това е безлюбие. Любовта никога не лъже. Въ безлюбието хората се лъжатъ. Когато момъкътъ казва на момата: Азъ те обичамъ, азъ не мога да живѣя безъ тебе, ти си свѣтлина за мене, животътъ ми безъ тебе е безсмисленъ, това спада къмъ актьорството. Изкуство е това, но не е любовъ. Момъкътъ се показва, че я обича, защото иска да вземе нѣщо отъ нея. Ако единъ момъкъ обича, никоя мома не може да го излѣже; ако момата обича, момъкъ не може да я излѣже. Не е имало случай, когато нѣкой обича, да му направятъ зло или да го излѣжатъ. Нѣкой казва, че го обирали отъ любовъ. Когато обиратъ човѣка, то не е отъ любовъ. Любовта не се обира, нито се дѣли. Любовта е недѣлима, единна. Никой не може да отнеме любовта на нѣкого.

Нѣкой казва, че обича едного. Последниятъ повѣрва, че го обича. Но само така се говори. Който обича, не знае, защо обича. Той го обича, защото другиятъ е чистъ. Като изгуби чистота, не го обича. Обича го, защото е богатъ. Като изгуби богатството, не го обича. Докато е добъръ, докато е здравъ, обича го — това сж Божии благословения. Като загуби здравето, добрината, престава да го обича.

Има една любовъ, която може да наречемъ кръчмарска. Кръчмарътъ вика нѣкого да опита хубавото вино, понеже иска да продаде виното си. Оня отива, пие отъ виното и му плаща. Той посещава кръчмата, докато изхарчи всичкото си имане. Въ случая печели само кръчмарътъ; онзи, който пие виното, какво печели? Каква любовъ има кръчмарътъ, който продава виното съ пари? Каква любовъ има онзи, който пие виното? Той обича ли кръчмаря? Той обича виното, но не и него. Кръчмарътъ обича паритѣ, но не и този, който пие. Да се пазимъ отъ тази любовъ!

Често нѣкой казва, че обича едного, а иска да вземе нѣщо отъ него. Той иска да вземе, а мисли, че дава. Когато говори за любовта,

човѣкъ трѣбва да знае следното: той ли иска да обича, или иска другитѣ него да обичатъ. Ако иска да обича, да отвори кесията си, да дава; да отвори хамбара си, да дава; да иде да работи и да слугува на тия, които обича. Като обича човѣкъ, дава. Когато иска да го обичатъ, то е другъ въпросъ. Когато го обичатъ, тогава да благодари на това, което му даватъ.

Нѣкой казва: азъ обичамъ. Тази идея не е права. Когато нѣкой каже, че обича, той трѣбва да знае, че любовта не излиза отъ него. Въ свѣта само Богъ обича. Всички сме проводници на Неговата любовъ. Когато нѣкой обича, той е проводникъ на Божията любовъ. Който обича, първъ се ползува отъ любовта. Който обича, е здравъ човѣкъ. Когато обича, другитѣ сж само условие, да прояви любовта. Който обича, не се интересува, дали другитѣ го обичатъ или не. За него е важно, той да обича, той да бжде проводникъ на любовта. Ако тия, които обича, приематъ любовта му, тѣ се ползуватъ. Който не приеме любовта, боледува. Който приематъ любовта, ще бждатъ здрави, ще имъ върви. Който не обича, пакости на себе си; който не приема любовта, пакъ вреди на себе си. Който обича, прави добро на себе си; който приема любовта, която другитѣ проявяватъ, прави пакъ добро на себе си. Тоя законъ нѣма измѣнение.

Нѣкой иска другитѣ да го обичатъ. Той иска това, което самъ може да направи. Себе си човѣкъ може да накара да обича: може да стане проводникъ на Божията любовъ. Като стане проводникъ на любовта, човѣкъ първо подига себе си, той урежда своето положение. Като стане проводникъ на любовта, ще хармонира живота си съ великия законъ на живота, той влиза въ Божия порядъкъ и животътъ му естествено се урежда.

Нѣкой иска да знае, дали другитѣ го обичатъ. Въ това нѣма никакъвъ смисълъ. Човѣкъ отъ само себе си не може да обича. Всѣки, който обича, има потикъ отъ Бога. Ако е вѣренъ на тоя потикъ, той се благославя. Когато възприема любовта, то е пакъ потикъ отъ Бога. Любовта се изявява по два начина: или човѣкъ обича, или го обичатъ. Ако не обича и не приема любовта, нищо не може да направи, нито да се ползува.

Днесъ хората се срамуватъ отъ любовта. Срамъ ги е да кажатъ, че обичатъ. Мислятъ, че съ любовта трѣбва да се занимаватъ само младитѣ. Има философи, които отричатъ дори нейното сжествуване. Казватъ, че нѣма любовъ въ свѣта. Любовта има разни прояви. Първата проява на любовта е пробуждане на човѣшкия умъ, пробуждане на човѣшкото сърдце и пробуждане на тѣлесната деятелностъ на човѣка. Когато учи, то е пакъ потикъ на любовта.

Когато човѣкъ обича, да не разправя за това. За любовта да се говори, следъ като се приложи. За хлѣба може да се говори, следъ като се опита. За свѣтлината може да се говори, следъ като се възприеме. За любовта човѣкъ не може да се произнесе, докато не я опита. Никакъвъ въпросъ да не прави за любовта, когато обича. Да не споменува и дума за нея. Господъ досега не е казалъ, че ни обича, пъкъ е създалъ свѣта за насъ, отъ любовъ поставилъ слънцето да ни грѣе, вѣтрътъ да ни духа, водата да тече. Отъ любовъ се движи земята. Кой

кара птичката да си прави гнѣздо. да мжти, да отглежда малкитѣ си? Потикътъ иде отъ любовта.

Посети ли любовта човѣка, той става здравъ и страданията изчезватъ. Любовта превръща страданията въ скъпоценни камъни. Затова който обича, не може зло да му се случи. Всѣко зло любовта превръща въ добро. Щомъ се намѣси човѣшката разумностъ въ любовта, разваля условията ѝ.

Любовта, която човѣкъ проявява и доброто, което изтича отъ него създаватъ аурата му. Аурата е като кожата. Както човѣкъ страда, когато кожата е наранена, така страда, когато аурата му е разпокъсана. Когато обича, здравява аурата си. Да обича човѣкъ, то е оржжието, което Богъ му дава да се пази. Когато не прави добро и не обича, аурата му се разкъсва. Затова се казва: Любовта носи здраве. Казано е: „Любете враговетѣ ваши“. Като любии човѣкъ враговетѣ си, той ги обезоржава. Затова тѣ казватъ: Не искаме твоята любовъ.

Често нѣкои мислятъ, че като обичатъ нѣкого, трѣбва да го прегърнатъ, да го цѣлунатъ. Прегръдката и цѣлувката не е още любовъ. Юда цѣлуна Христа, но отъ любовъ ли бѣше? Вълкътъ прегръща овцата, но отъ любовъ ли я прегръща? Прегръдкитѣ и цѣлувкитѣ да бждатъ както на слънцето. Слънцето ни милва, но съ милувкитѣ си постоянно ни дава свѣтлина, топлина и сила. Ако нѣкой мисли добро за другия, то е цѣлувка. Колкото мисълта е по-свѣтла, толкова по-добре за човѣка. Когато обича нѣкого и насочи чувствата си къмъ него, то е прегръдка.

Когато любовта посети хората, тя примирява всичкитѣ противаречия между тѣхъ. Любовта не прави никакво различие. Светията гледа на грѣшника като на свой братъ. Всѣки грѣхъ любовта обръща въ скъпоцененъ камѣкъ. Човѣкъ не бива да съжالياва, че е грѣшилъ досега, но да съжالياва, че не е приложилъ любовта въ живота си, която е въ състояние да го избави отъ всичкитѣ противоречия. Когато човѣкъ стане проводникъ на любовта, тя ще измѣни мислитѣ му, чувствата му, постѣпкитѣ му, ще измѣни лошитѣ условия, при които живѣе. Когато любовта посети човѣка, умътъ просвѣтла, сърдцето става богато, здравето иде, кръвообрѣщението се подобрява, лицето просиява и човѣкъ става радостенъ и веселъ.

Любовта внася най-голѣмата хармония въ свѣта. Тя е единствената реалностъ. Тя е единственото съдържание на живота. Ако човѣкъ е уменъ, любовта ще дойде. Да приемемъ любовта и да не философствуваме за нея. Да не говоримъ за любовта, но да я проявимъ. Да бжде волята на любовта!

* * *

Боянъ Боевъ

Граждани на всемирната държава

Хубаво е понѣкога човѣкъ да се откъсва отъ всѣкидневното и да съзерцава звездния свѣтъ, за да се почувствува като гражданинъ на звездната вселена, като гражданинъ на една велика държава. Днесъ човѣкъ, записанъ въ обикновенитѣ си тревоги и безпокойства, не намира време да се откъсне отъ обикновения животъ, за да влѣзе въ необикновения. А какво значи това? Това значи да придобие прозрѣние за вѣчнитѣ закони, които царуватъ въ великата Мирова Държава. Днесъ човѣкъ е доста напредналъ въ изучаване на фактитѣ и въ намиране закономерността между тѣхъ. Съвременното научно изследване се състои именно въ това — да се намѣри причинната връзка между фактитѣ, или съ други думи, да се намѣрятъ законитѣ, на които сж подчинени явленията въ природата.

Но изучаването на тѣзи закони по начина, по който работи съвременната наука, не представлява още едно пълно познание на природата. Това представлява механическото ѝ разбиране. Докато мислимъ, че тя е мъртва, безжизнена, подчинена само на механични сили и закони, ние не я познаваме. Чрезъ окултната наука човѣкъ добива прозрѣние за великата разумностъ въ природата. Докато човѣкъ я счита за безжизнена и неразумна, той я познава до толкозъ, доколкото човѣкъ познава една книга, като изучава нейната подвързия.

Човѣкъ влиза въ единъ великъ свѣтъ, когато дойде въ контактъ съ разумността, която седи задъ видимитѣ форми и тѣче великото платно на живота. Всичко въ природата се явява за него облъчено въ една красота, която той досега не е подозиралъ. За него единъ слънчевъ лжчъ не е само вълнообразно движение на етера. За единъ човѣкъ съ механическо разбиране слънчевиятъ лжчъ представлява само етерни вълни съ еди колко си билиона трептения въ секунда. Но онзи, който има реално познание за природата, тѣзи вълни, тѣзи трептения сж само външната дреха на една разумностъ, която работи. За него свѣтлиятъ лжчъ говори, и му говори на единъ много красивъ езикъ. Единъ плодъ за него не е само една форма, резултатъ на физико-химични сили; когато го съзерцава, той се свързва съ единъ великъ разуменъ свѣтъ, който е изградилъ тази форма. За него едно цвѣте, единъ кристалъ, движението на небеснитѣ тѣла и пр. сж резултатъ на разумни сили. Когато човѣкъ по този начинъ добие прозрѣние за вътрешната лаборатория на природата, лето действуватъ разумнитѣ ѝ сили, той добива понятие за величието на мировата държава, въ която живѣе.

Това по-дълбоко познаване на природата не само че ще внесе нова поезия въ живота, но ще събуди у човѣка нови потици, нови стремежи. Той коренно ще измѣни своето отношение къмъ свѣта. И така, великото познание, къмъ което отива човѣчеството, е познание на разумността въ природата.

Законътъ за еволюцията е основенъ и всеобщъ. Вътрешниятъ смисълъ на този законъ е все по-пълното проявяване, разкриване на Божественитѣ заложи, скрити въ монадата. Еволюцията е постепенно изявление на разумното начало, на силитѣ на Абсолютното, вложени въ

монадата. Както минералното, растителното и животинското царства сж подъ човѣка, така сжщо има и една велика стълба отъ сжщества надъ човѣка. Това сж съвършенитѣ, гениалнитѣ души, които съ своята непрестанна деиностъ творятъ и градятъ въ процеситѣ на природата. И кои сж мотивитѣ и подбудитѣ на тѣхната дейностъ? Основниятъ законъ на великата мирова държава, въ която живѣемъ, е следниятъ принципъ: по-горниятъ служи на по-долния. И благодарение само на този принципъ царува тая велика хармония, тази красота въ всемира.

Разумни сили работятъ върху минералитѣ, растенията, животнитѣ и човѣка и имъ даватъ всички условия за развитие, за повдигане въ великата еволюционна стълба къмъ царството на свѣтлината, свободата, знанието, силата, любовта и красотата.

Страданието не е смисълътъ на живота. Защо животътъ на човѣчеството е пълненъ съ страдания, противоречия, разочарования и сълзи? Кога човѣчеството ще се освободи отъ тѣхъ и ще влѣзе въ единъ свѣтъ на хармония и радостъ? До кога ще възлизатъ къмъ небесата воплитѣ на хиляди страждущи души? Разумнитѣ сили, които творятъ и градятъ въ природата, сж толкозъ велики и любвеобилни, че не може страданието да е целъ и смисълъ въ живота. Смисълътъ на живота е влизането въ царството на хармонията и красотата. И какъ човѣчеството може да излѣзе отъ свѣта на тъмнината, на мъчението и да постигне своето освобождение?

Отговорътъ е много ясенъ. Човѣкъ живѣе въ една велика разумна природа, той е гражданинъ на една мирова държава. Въ момента, когато той съгласува своя животъ съ законитѣ на тая мирова държава, той за винаги ще се освободи отъ страданията и противоречията. Хилядитѣ разочарования, мъчения, страдания, презъ които минаватъ отдѣлниятъ човѣкъ, народитѣ и цѣлото човѣчество, сж великото училище, въ което човѣкъ учи първия великъ урокъ на живота. Когато едно дете доближи прѣста си до пламъка на една свѣщъ, то ще се опари и ще си отдрѣпне веднага ржката. Тая болка учи детето да спазва единъ природенъ законъ. По сжщия начинъ и човѣчеството днесъ се учи и расте въ свѣтлина, въ мъдростъ.

Кой е първиятъ великъ урокъ, който човѣчеството учи и чрезъ чието научаване то ще влѣзе въ една съвсемъ нова фаза на своята еволюция? Това е съзнанието, че трѣбва да спазва законитѣ, които царуватъ въ великата държава, на която е гражданинъ. Основниятъ законъ на тая велика държава е Любовта.

Има случаи, когато въ човѣшкия организъмъ група клетки се индивидуализиратъ и не се съобразяватъ съ законитѣ и нуждитѣ на цѣлия организъмъ, а се развиватъ по свои собствени пжтища. Така се появява болестта ракъ. И какви сж последствията? Тѣ сж вредни, както за цѣлия организъмъ, така и за тази група индивидуализирани клетки, понеже тѣ се разрушаватъ и загиватъ.

И тѣй, всѣко несъобразяване съ законитѣ на цѣлото води къмъ упадъкъ и изграждане.

Ние мислимъ, че това, което добиваме отъ природата, е плодъ на нашата дейностъ. Напр. посаждаме жито, но животътъ въ него, преди всичко, не е нашъ. Отъ друга страна, почвата, въздухътъ, топлината, свѣтлината, които сж въздействували за неговото израстване, ни сж

дадени на готово отъ природата. Нѣкой би възразилъ, че при отглеждането на житото употребяваме ума си и нашитѣ мускули. Но силитѣ въ тѣхъ не сж ли пакъ почерпани отъ природата? И така, въ края на краищата, всичко, което приемаме отъ природата, е даръ отъ нея. И можемъ да речемъ: любовенъ даръ, понеже силитѣ, които работятъ въ природното домакинство, сж разумни, И срещу този любовенъ даръ, който получаваме непрекъснато отъ разумната природа, ние какво сме ѝ дали? И какво можемъ да ѝ дадемъ? Това, което можемъ да направимъ, е да правимъ като нея, т. е. да приемемъ този законъ, който е основенъ въ великата мирова държава — законътъ на Любовта, служенето. И този законъ човѣкъ нѣма да го приеме като нѣщо чуждо и външно, защото той е писанъ съ незаличими букви въ глѣбинитѣ на всѣка човѣшка душа.

Дълбокото изучаване на разумната природа и нейнитѣ методи за дейностъ по този начинъ могатъ да представляватъ едно предметно учение за човѣчеството. Така човѣкъ ще се учи постепенно да постѣпва тѣй, както постѣпватъ тия разумни сили, които крепятъ живота въ цѣлия всемиръ. Той трѣбва да приеме нейнитѣ методи, нейнитѣ срѣдства, нейнитѣ мотиви и цели, и да ги направи свои. И отъ този моментъ той става вече съзнателенъ гражданинъ на мировата държава, съзнателенъ съработникъ на тия разумни сили, които работятъ безкористно съ самоотричане, вдѣхновени отъ любовъ и милосърдие за общото благо.

И така, човѣкъ ще влѣзе въ хармония съ законитѣ на великата държава. въ която живѣе, когато почне да служи, почне да обича и дейността му е работа за благото на всички. Тогава той за винаги ще се издигне отъ долината на сълзитѣ въ свѣта на радостта. Тогава ще има условия и за пробуждане на онѣзи велики заложби, дарби и сили, които притежава.

Пробудениятъ човѣкъ живо съзнава и възприема основния принципъ, който крепи мировата държава: по горниятъ служи на по-долния.

Тогава ще се реализира всичко това, което образува свещения копнежъ на човѣшката душа. И близко е това време, понеже сме предъ прага днесъ на единъ великъ моментъ: разцвѣтяване на човѣшката душа!

Д-ръ Ел. Р. К.

Изъ учението на Учителя за Любовта

Когато човѣкъ се спре да мисли и реши да пише за Любовта, тогава той вижда своето пълно нищожество, своето безсилие. Защото за Любовта се говори само съ дѣла и животъ. Защото Любовта е самата сжщностъ на единъ животъ, който е мечта за съвременното човѣчество. За този животъ човѣчеството още съвсемъ не е дорасло. Има и е имало презъ всичкитѣ вѣкове отъ историята на човѣчеството на земята отдѣлни единици, които сж проявили Любовта дори чрезъ саможертвата. Чрезъ тѣхъ се е изявилъ прогресътъ въ свѣта. За маситѣ, обаче, Любовта е нѣщо твърде далечно, дори нереализуемо.

Трѣбва човѣкъ да е билъ лишенъ отъ въздухъ, отъ свѣтлина, отъ здраве, за да почувствува и изживѣе радостта, когато ги придобие. Сърдцето и душата му сж отворени за тѣхъ. Той ги възприема и оценява правилно. Така е и съ Любовта. За нея трѣбва готови, отворени сърдца и души, за да се влѣе въ тѣхъ въ новъ животъ на пълнота и красота.

Ако се захващаме съ голѣмата и трудна задача да предадемъ въ кратки редове нѣщо изъ необятното учение на Учителя за Любовта, изнесено въ безчетни и красиви форми въ специални беседи, въ общи беседи, въ разговори и писма, искаме съ това да изразимъ радостта и благодарността си за голѣмото Божествено благо и свѣтлина, които сж се излѣли върху насъ чрезъ безсмъртното слово на Учителя. Далечъ сме отъ всѣкаква мисль, че бихме могли да обгърнемъ — освенъ една малка фундаментална частъ — всичко онова, което Учителътъ е ималъ възможность да изкаже по този найсжщественъ въпросъ на живота. Ние пристѣпваме съ трепетъ и съ вѣра, че нашата радостъ и благодарность ще могатъ да почувствуватъ всички ония, които прочетатъ тия редове.

За Любовта ни говорятъ още отъ дълбока древность. Всички Учители на човѣчеството, създатели на религиозни учения сж говорили въ скрита или явна форма за Любовта. Ала първиятъ, който постави Любовта като основенъ законъ за живота, това е Христосъ — великиятъ Учител на Любовта. Той разкри на свѣта сжщността на битието, на Бога — „Богъ е Любовь“. Той внесе въ живота истинската мѣрка и сжщность — „Да имате любовь помежду си“. Всички следъ Христа сж повече или по-малко тълкуватели на тази велика сжщность на живота — Любовта. Всички прибавятъ по нѣщо за доизграждането на тази велика сграда на Любовта въ живота. И тази сграда все още не е изградена, защото тя носи въ себе си свещенитѣ белези на вѣчността.

Апостолъ Павелъ ни завеща една отъ най-красивитѣ характеристики за Любовта, които свѣтътъ познава. На неговата 13. глава отъ I Посл. къмъ Коринтянитѣ ще се повърнемъ по нататъкъ, когато ще предадемъ обясненията на Учителя върху основнитѣ ѳ линии. Мнозина следъ ап. Павла сж писали за Любовта. Чрезъ тѣхъ свѣтътъ се е движилъ напредъ. Смѣло, обаче, можемъ да кажемъ, че отъ Христа и Павла до

насъ, рѣдко нѣкой Учителъ или мислителъ е обхващалъ Любовта така дълбоко и широко, така истинно и оригинално, както Учителътъ.

Първиятъ въпросъ, който се поставя при разглеждане учението на Учителя за Любовта, е този за самата сжщностъ, за естеството на Любовта. По този въпросъ, Той е говорилъ твърде много и сигурно има още много да каже. Ще предадемъ нѣкои отъ най-сжщественитѣ мисли на Учителя върху естеството на Любовта. Бихме могли да кажемъ, че Учителътъ излиза сжщо отъ Христовата максима — „Богъ е Любовь“, сиречь Любовта е основната сжщностъ на битието — Богъ. Върху тази основа, Учителътъ гради цѣла красива сграда, която крие въ себе си дълбокия смисълъ на всичко. Ето нѣщо отъ основитѣ на тая велика и красива сграда:

„Мировата Любовь е сжщността на живота. Любовта е енергия, която излиза отъ центъра на вселената и отива къмъ периферията.

Обичта е енергия, която излиза отъ периферията и върви къмъ центъра на битието.

Любовта е творчески процесъ“ (1).

Явно е, че подъ думитѣ Мирова Любовь и Космична Обичъ, Учителътъ разбира единъ кръговратенъ творчески процесъ, който се проявява въ битието — отъ вътре на вънъ и обратно (Обичъ, връщане къмъ центъра, къмъ Бога, къмъ Любовта). Следва, че отношението на Бога къмъ вселената, къмъ свѣта, къмъ частитѣ е Любовь, а отношението на частитѣ къмъ Цѣлото, къмъ Бога е Обичъ.

По отношение естеството, Учителътъ разглежда Любовта двояко — като космична сжщностъ и Любовта като сжщина въ живота на човѣка. Ние срѣщаме, освенъ горнитѣ, още и следнитѣ мисли по тия въпроси:

„Богъ е Любовь“ — тѣзи думи сж основа на великата Божествена наука. „Богъ е Любовь“ въ своето първично проявление. И нѣма друго проявление на Бога, освенъ Любовь (2).

Богъ е Любовь, Мждростъ и Истина — три велики свѣта въ вѣчността (3).

Богъ е Любовь, ще рече Сжщество, отъ което произтича всичкиятъ животъ въ вселената (3).

„Богъ е Духъ“, а Любовта е първиятъ плодъ на Духа (3). Духътъ, това е Любовта (8, 13).

Думитѣ „Богъ е Духъ“ съдържатъ реалността на живота (13).

До реалността на Духа се отива чрезъ Любовта (13).

Любовта е единствената реалностъ, чрезъ която Духътъ се проявява въ цѣлото битие (12).

Любовта е законъ на Цѣлото. Цѣлото всѣкога е въ връзка съ своитѣ части (14).

Любовта е импулса на живота. Безъ нея животътъ не може да се прояви (12).

Любовта обхваща всичко, цѣлото битие, цѣлото пространство. Тя обхваща вѣчността, безкрайния животъ, всички възможности на битието (2).

Любовта е проявениятъ образъ на Бога. Познаването на Любовта е познаване лицето на Бога.

Има само единъ Богъ, той е Господъ на Любовта. Той е както отвънъ, така и вътре въ насъ (2). Любовта е атмосфера на Божествения свѣтъ. Тамъ съществува само Любовь, всичко диша Любовь (3). Основа на небето е Любовта (6).

Любовта е първия великъ принципъ на Бога, чрезъ който Той се проявява (2).

Любовта е най-реалното въ свѣта. Тя е хармонията на свѣтоветъ. Тя е сцеплението между всичко (5).

Любовта е най-силната дума. Когато Господъ произнесълъ за първи пътъ думата Любовь, създалъ цѣлия космосъ. Когато Господъ произнесълъ за втори пътъ думата Любовь, всички велики същества, всички богове се събудили отъ своя дълбокъ сънъ. Когато Господъ произнесълъ за десети пътъ думата Любовь, родилъ се човѣкътъ“ (5).

Богатството, дълбочината, както и оригиналността и вѣрността на мислитъ на Учителя върху космичната, Божествена сжщностъ на Любовта, които даваме тукъ сж изумителни, красиви, велики. Тѣ сж рѣдки бисери на свѣтовната мисль по този великъ въпросъ на живота. Наистина, всички тия мисли сж тѣсно свързани съ Христовата максима „Богъ е Любовь“ и съ библейската: „Богъ е Духъ“, но тѣ внасятъ такава голѣма, нова свѣтлина, че представятъ нѣщо напълно самостоятелно за себе си. Тѣ правятъ понятни на съвременния човѣкъ тия велики истини за Бога, за Духа и за Любовта, изнесени преди хиляди години въ библията и евангелието.

Като хвърлимъ погледъ върху естеството на тия мисли, ще видимъ, че тѣ сж едно благословение на небето спрѣмо насъ, живущи въ днешната преходна епоха. За окултиститъ е известно, че въ миналото, за да се чуе една подобна мисль, е трѣбвало да се прекаратъ дълги години въ окултнитъ школи. Тѣ сж бивали разкривани на ученицитъ като велики тайни. Макаръ, че днесъ ни се даватъ даромъ, като благодать, по закона на преизобилната Любовь на Бога, все таки тѣзи мисли сж велики откровения за човѣшката душа, духъ и умъ.

Като изнасяме мислитъ на Учителя върху Божествената сжщностъ на Любовта, необходимо е да се спремъ върху схващанията Му за Христа, който споредъ Него е самата проявена Любовь на Бога. Свѣтътъ отъ две хиляди години спори за сжщината на Христа. Отъ две хиляди години хората дѣлятъ Христа по най-различни начини. Въ Учителя ние намираме онова правилно разрешение на проблемата за Христа като единна, недѣлима сжщностъ, като изявена и проявена Любовь. По този начинъ ние възприемаме Христа като Божествена сжщностъ, проявена чрезъ Любовта.

Ето нѣколко отъ най-важнитъ мисли на Учителя върху Христа като Любовь :

„Христосъ е изявление на великата Любовь. Той е реално въплащение на Любовта.

Христосъ е изявление на Бога. Любовта е материализирания Христосъ, а материализирания свѣтъ е материализираната Любовь на Бога. Целиятъ физически свѣтъ е изявление на Бога. Като познаемъ физическия свѣтъ, ще познаемъ Бога (2, 3, 6).

Христовото учение е учение на Любовта. Той дойде на земята не да донесе страдания, но да накара хората да вѣрватъ въ Любовта,

да върватъ въ живота и да възстановятъ връзката си съ Бога (11). Христосъ слѣзе на земята да изяви Любовта.

Христосъ е вратата на Любовта. Презъ нея човѣкъ трѣбва да мине много пѣти (13).

Хората дѣлятъ Христа на „историченъ“, „космиченъ“, „мистиченъ“ и т. н. Той обаче, самъ по себе си е единенъ и недѣлимъ. Той е единствениятъ, живиятъ Христосъ, изявление на Бога, на Любовта.

Христосъ е най-пълненъ изразъ на Любовта на земята, безразлично какъ го схващатъ хората“ (3).

Посоченитѣ мисли сж предостатѣчни за да илюстриратъ схващанията на Учителя за Любовта като Божествена, космическа сжщностъ и схващането Му за Христа като Любовь. Нека хвърлимъ погледъ върху втората страна на сжщността на Любовта — Любовта като сжщина въ живота на човѣка.

Учителятъ казва:

„Любовта носи пълния животъ. Той е плодъ на Любовта (3), Любовта носи условията за животъ. Тя е главниятъ стимулъ на земята. Идеалъ — да живѣемъ.

Любовта е пламѣкъ, който никога не изгасва (1), който внася животъ (3).

Мировата Любовь създава онѣзи благоприятни условия, които премахватъ всички отрови въ обществото. Въ Мировата Любовь, която повдига съзнанието, се намиратъ опорнитѣ точки за развитието на човѣка.

Любовта е артериалната кръвъ въ човѣка.

Обичята е венозната кръвъ въ човѣка. Тя поема и изхвърля всички нечистотии. Затова обичята лѣкува, тя носи здраве и щастие.

Космическата обичъ е великъ законъ, който разпредѣля хармонично действията на всички сили въ нашето съзнание. Тя дава на ума свѣтли мисли, на сърдцето и волята съответни желания и действия.

Космическата обичъ дава сила на човѣка и чрезъ духа преобразява тѣлото му. Тя обуславя културата на свѣта, тя съгражда (3).

Всѣко живо сжщество е свързано съ Любовта и се влияе отъ нея.

Богъ на Любовта не е само отвънъ въ вселената, Той е и вътре въ насъ.

Любовта е велика наука, съ която ще се занимаватъ новата земя и новото небе.

Кждето има Любовь, проявява се и Богъ.

Кждето има Любовь, има животъ, движение, всичко живѣе.

Любовта е най-великата ария, най-великата симфония въ свѣта и който може да я изпълнява, той е истински човѣкъ, той е светия, ангелъ, Богъ.

Богъ е Любовь, а Любовта е връзка на съвършенство (2). Любовта е най-великото нѣщо въ свѣта (14).

Любовта е принципъ на сърдцето и душата.

Човѣкъ лишень отъ Любовта е цѣлъ демонъ, той е способенъ да стори най-големитѣ злини (2).

Науката за Любовта е единствената истинска работа въ свѣта (3). Тя е най-великата работа (14).

Тя е великиятъ обектъ на познание за душата (3, 4).

Любовта въ Божественъ смисълъ е разумна проява мжду две възвишени души, които стоятъ на еднакъвъ уровеньъ по умъ, по сърце, по стремежи, съ еднакво духовно благородство. Любовта между такива две души е музика.

Любовта е колективна проява и дейностъ на всички разумни същества, завършили своето развитие и станали едно съ Бога (3, 12).

Любовта е ключъ, съ който всичко затворено се отваря. Тя е магическиятъ ключъ на безсмъртния животъ. За нея всичко е възможно. Тя е единствената сила, която може магически да преустрои цѣлото същество на човѣка (3, 8). Тя е страшна сила за тия, които сж въ дисхармония съ нея (3).

Любовта събужда Любовь. Тя е единствената сила, която никога не губи.

Любовта е капиталъ, който никога не се губи. Тя е най-ценното нѣщо, което не се дава всѣкога. Тя е единствената сила въ свѣта, която не може да се опредѣли съ никаква сила и мѣрка (12, 14).

Любовта е единствениятъ потикъ, който може да застави човѣка да учи, да пѣе, да свири, да рисува, да оре и копае. Когато Любовта е обектъ на човѣшкото сърдце, той се развива правилно. Любовта създава всѣки успѣхъ на човѣка. Тя е размѣйна монета въ ржцетѣ на човѣка. Тя е законъ за работа, която дава най-голѣмитѣ постижения.

Любовта седи въ това да познаемъ Бога. Тя е единствената сила, която изправя погрѣшкитѣ.

Човѣшката любовь представя потенциална енергия, а Божествената — кинетическа (14).

Любовта е стремежъ на човѣка къмъ една непозната област, която го води къмъ освобождение. — Тя е стремежъ къмъ освобождение (12).

Любовта е пжтъ за разрешаване труднитѣ задачи въ живота на човѣка. Тя е пжтъ за сърдцето.

Божествената Любовь е единственото ново въ свѣта. Тя е плодъ, който всѣки може да опита и задоволи. Тя е сила, която дава условия за растене на човѣшкото сърдце, умъ, душа и духъ. Въ това растене е реалното въ свѣта (11, 5).

Любовта е стимулъ, който кара хората да мислятъ, чувствуватъ и действуватъ правилно (7).

Любовта е методъ за възстановяване правилнитѣ, първични отношения между душитѣ (11). Тя е постоянна — тя не е преходна (10).

Любовта е хлѣбътъ, който слиза отъ небето. Който яде отъ него се ражда изново.

Любовта е първото ценно нѣщо. Тя носи благата на живота. Тя е творческа сила, която не търпи нищо отрицателно, никакво колебание, никакво съмнение, никакво противоречие (13).

Божествената Любовь е съществено за всѣки човѣкъ“ (11).

Отъ изнесенитѣ мисли изпква ясно, че схващането на Учителя за същността на Любовта въ живота на човѣка е най-разнообразно, но право казано, то намира най-богати изразни форми и дивни опредѣления. Ние разбираме отъ тия дълбоко-мждречески мисли на Учителя, че Любовта е майка на самия животъ, тя е при това и импулсъ за правилната проява на живота. Тя сама е същевременно и условие и

срѣда за развитието на живота на човѣка. Тя е едновременно артериална кръвъ (любовъ) и венозна кръвъ (обичъ) — сиречъ, единъ затворенъ въ себе си творчески крѣгъ на живота. Тя, Любовта, е най-великата сила, която може да поправи свѣта, живота, човѣка. Тя е здраве, тя е хармония между душитѣ, звено на съвършенство. Тя е велика симфония на живота, която може да се изпълнява само отъ истинския човѣкъ, отъ ангела и Бога.

Ние схващаме още, че Любовта е както основенъ капиталъ на живота, така и размѣнна монета, което ще рече, че Любовта е поставена като единственъ регулаторъ въ отношенията между хората, между сжществата, между душитѣ. Всѣкакви други отношения, поставени на друга база, не сж божествени, тѣ опорочаватъ живота.

Заше метени отъ богатството, дълбочината и вѣрността на тия мисли за сжщината на Любовта въ живота на човѣка, ние не можемъ да ги коментираме. Тѣ залягатъ въ насъ като основни стѣлбове на една нова величествена сграда на единъ новъ животъ, на една нова велика, божествена наука на Любовта, която ни се открива като хлѣбъ, който слиза отъ небето, като методъ въ живота, като пѣтъ за разрешаване труднитѣ задачи, като най-сжщественото и ценно нѣщо въ живота на човѣка.

(следва)

Използвани беседи:

1. Мировата Любовъ и Козмичната Обичъ — 1919 г.
2. Тритѣ основи на живота — Любовъ, Вѣра, Надежда — 1921 г.
3. Учителътъ говори, глави: Любовъ, Животъ, Тѣло на Любоѣта, Христосъ Богъ, Духъ. — 1938 г.
4. Сила и Животъ, I Серия — Любовта — 1914 г.
5. Сила и Животъ, IV Серия — Сроднитѣ души — 1922 г.
6. Двата природни метода, VI Серия — Който Люби и др. — 1924 г.
7. Да възлюбишъ — II мл. съборъ — въ сжщата: Любовъ и мисълъ — 1924 г.
8. Затова се родихъ, IX Серия: Ако говоря: Мойсей и Христосъ — 1929 г.
9. Цѣннотъ изъ книгата на великия животъ: Иде частъ — Рилски беседи — 1932 г.
10. Степени на съзнанието: Проява на Любовта — Лекции Общ. ок. кл. год. IX. т. II. — 1933 г.
11. Отецъ ме Люби: Коего Богъ е съчеталъ; Отецъ ме люби — издание 1936 г.
12. Двигатели на живота: Ценности на Любовта; Прояви и постижения на Любовта — Рилски беседи — 1938 г.
13. Езикътъ на Любовта: Езикътъ на Любовта; Реалността на живота; Вратата на Любовта; Любовъ и почитание; Плодътъ на Духа; Вѣчниятъ животъ; Гласътъ на Любовта; Възможности на Любовта: Три ценни нѣща и др. — Рилски беседи 1939 г.
14. Божественъ и човѣшки свѣтъ: Правила на Любовта; Да имате Любовъ; Магическата сила на Любовта; Единство въ Любовта; Любовъ въ тритѣ свѣта; Връзка между Бога и човѣка. 1940 г.
15. Пѣтъ къмъ живота: Любовъ и милосърдие. — Лекции на мл. ок. кл. год. X. т. I. — 1941 г.

и много други.

Д-ръ Ил. Стр.

Отъ електрона до клетката

Човѣшкиятъ умъ и знание сж били най-мощнитѣ фактори при разкриване на основитѣ на битието. Свѣтътъ и съставящитѣ го части сж винаги обектъ на изучаване. Човѣкъ неуморно се е стремилъ да проникне, както въ най-малкото, така и въ най-голѣмото.

Въ миналото, посрѣдствомъ аналитичнитѣ методи на изучаване, човѣкъ е успѣлъ по чисто физически начинъ да раздроби материята до голѣмината на молекулата. По-късно се откриха химическитѣ елементи като основни градивни части на видимия свѣтъ. Дотогава обсъгътъ на човѣшкото знание се простираше въ сферата на философията и вѣрата. Единствената загадка за ония времена бѣ философскитѣ (магическитѣ) камѣкъ, съ чиято помощъ човѣкъ мислѣше, че ще може да цари надъ материята.

Съ откриване на атома, учениятъ намѣри по-голѣми възможности, за да подкрепи материалистичната си представа за вселената. Механистичното свѣтоторазбиране стана единствениятъ факторъ за преценка на живота.

Днесъ, обаче, въ официалната наука можемъ да започнемъ отъ електрона и да достигнамъ онѣзи степени въ иерархията на вселената, които отговарятъ на човѣшкия духъ.

Теорията за иерархията въ битието счита сжщината на еволюцията въ това, че съ възкачване на нѣщата на едно по горно стѣпало, самитѣ тѣ не придобиватъ нѣщо ново. Съ тѣхната групировка се създаватъ нови свойства и качества въ координираното цѣло.

Това значи: точката, която образува една права линия, не придобива нѣщо ново, но само нейнитѣ състояние въ времето и пространството създаватъ правата; или линията, която придвижена въ пространството образува равнината, не е придобила нови качества, а само сборътъ или съчетанието на състоянията ѝ въ времето и въ пространството създаватъ едно ново измѣрение — плоскостъта и т. н. Ако разгледаме други еволюционни единици, като съединенията въ химията, ние ще констатираме сжщото. Напримѣръ: миризмата и лесното възпламеняване, присѣщи на химическото съединение сѣровжглеродъ, не сж присѣщи и характерни за елементитѣ (сѣра и вжглеродъ), които го образуватъ.

Значи всѣка по-висша единица въ битието е нѣщо повече отъ съставящитѣ го по-низи единици, макаръ че на последнитѣ не е придадено нѣщо ново. Самото единение на частитѣ създава новото. По такъв начинъ единъ и сжщи видъ електрони изграждатъ атомитѣ на химичнитѣ елементи. Свойствата на атомитѣ, обаче, се основаватъ само на числото на електронитѣ и на начина на тѣхната групировка. Съ това се изясни единството на неорганическата материя.

Живата природа, обаче, съчетава въ себе си, както неорганическата материя, така и органическата — свѣтътъ на растенията и животнитѣ. Последнитѣ представятъ само клонки отъ организъма на природата. Въ химията съединенията се дѣлятъ на неорганически и органически. Но елементитѣ, които ги съставятъ, не опредѣлятъ тѣхния видъ, защото днесъ е установено, че едно органическо съединение, получено

по синтетичен път въ научнитѣ лаборатории, се отличава отъ сжщото съединение, което е извлъчено отъ нѣкоя жива растителна или животинска клетка. Не само това, финнитѣ научни методи и пособия на новото време откриватъ разлика и въ единъ и сжщи химически елементъ, когато той се намира въ неорганическото и органическото царство на природата.

За учения стана ясно, че степенитѣ на тритѣ измѣрения въ видимата материя сж подчинени и сж въ услуга на нѣкакъвъ по-висшъ свѣтъ. Тритѣ измѣрения сж изградени само въ рамкитѣ на видимото.

Органическата сфера на нашата природа, а и на цѣлия козмосъ таи въ себе си единъ по-висшъ редъ, едно по-висше измѣрение. Каточели тритѣ измѣрения се съдържатъ въ едно ново измѣрение и то заедно, като една единица. Учениятъ днесъ говори за едно „Азъ“, единъ субектъ, който съдържа тритѣ измѣрения на видимия свѣтъ и борави съ тѣхъ като единица мѣрка.

Срѣдата за изграждане формитѣ на триизмѣрния свѣтъ е пространство. Докато човѣкъ разглеждаше свѣта само съ статичната ограничена отъ триизмѣрността мисль, формитѣ се представяха като безжизнени силуети въ пространството. Новата динамична мисль на учения, която прозрѣ, че надъ тритѣ статични измѣрения сжществува едно динамично-органическо такова, схвана, че срѣдата, въ която се изграждатъ формитѣ на пространството е времето. То съдържа пространството въ себе си, както кубътъ съдържа равнината и линията.

Процеситѣ сж форми въ времето. За новата биология клетката и организмитѣ сж форми, въ които нѣма покой, а постоянна обмѣна и промѣна. Но все пакъ триизмѣрниятъ свѣтъ прозира въ тѣзи живи форми. Единъ организъмъ запазва съ течение на времето съотношенията на триизмѣрността, но расте.

Кристалитѣ на солитѣ се разтварятъ въ водата, безъ да оставятъ следи отъ своята форма. Но ние въ всѣко време, по нашъ починъ можемъ да възстановимъ формата имъ въ пространството, стига да изпаримъ водата. Законитѣ, които изграждатъ тѣхнитѣ форми не сж, следователно, свързани съ времето. Не е така съ живата клетка и организъмъ. Преди всичко, изявената органическа форма (клетка или цѣль организъмъ) не може да се възвърне въ първоначалното си състояние на зародишна клетка. Яйчната клетка съдържа въ себе си зародишна органическа форма. Кристализирането (зараждането) на дадена форма зависи напълно отъ времето и условията. Времето съ своя ритъмъ създава условия за изявяването на динамичното въ природата въ строга закономерность. А тѣй като човѣкътъ съ органическия си свѣтъ попада напълно подъ тѣзи закони, нему е невъзможно да изследва и наблюдава четириизмѣрния свѣтъ на органическия животъ чрезъ физиката — чрезъ законитѣ на триизмѣрното.

За насъ става ясно, че триизмѣрниятъ свѣтъ въ природата е подчиненъ въ органическото царство на едно по-висше измѣрение, което се проявява не статично, а динамично чрезъ времето.

Въ сжщината на тази по-висша степенъ, днесъ ученитѣ дирятъ следитѣ на живота. Последниятъ е вложенъ въ физическия свѣтъ, като го прониква, обгрѣща и организира. Това организиране създава едно своеобразно раздвижване въ структурата на физическитѣ форми, което раздвижване старитѣ учени по погрѣшка смѣтаха за основа ва живота.

П. Г. П.

Представители на славянския гений

Левъ Н. Толстой

Толстой бѣше гласътъ на живия Богъ.
Учителя.

Славянскитѣ народи по характеръ и по природа — като земе-дѣлци, живущи въ по-голѣма близость до природата, сж основали своя животъ не на робството на други народи, и още отъ самото начало сж разбрали учението на Христа много по-правилно, по-дълбоко и по-широко, отколкото Византия и Римъ. Учението на Любовта и братството е било присжщо каточели на тѣхната широка, любвеобилна душа и на тѣхното отзивчиво сърдце. Ето защо винаги славянскиятъ гений е подчертавалъ социалната страна на Христовото учение, жадувалъ е за правда, миръ и братство и е схващалъ учението на благата вестъ като учение за живота, което трѣбва да преобрази обществото, за да настъпи Царството Божие.

Като започнемъ отъ богомилството, кждето чистото Христово учение ни се налага между другото и съ социалната страна или изискванията за справедливостъ между съсловията, правда и миръ между народитѣ, ние имаме после моравскитѣ братя въ Чехия, арианитѣ — въ Полша, духоборитѣ и др. въ Русия — тѣзи народни движения, тѣй близки до душата на селскитѣ маси и тѣй характерни за славянитѣ. Най-великитѣ гении на славянскитѣ народи — Богомилъ (България), П. П. Негошъ, черногорски князь и владика, (вж. Лучи Макрокозмаса), И. Хусъ, Янъ Амосъ Коменски (Чехия), Мицкевичъ, Словацки, Красински, Чешковски (Полша), Соловьевъ, Достоевски, Гоголь, Толстой (Русия), всички тѣ черпятъ изобилно отъ Евангелието и се стараятъ да намѣрятъ пѣтища, методи, начини да се приложи това велико учение, както въ личния, така и въ обществения и международния животъ. За това понѣкога тѣ като че изпадатъ въ крайность, като че изпреварватъ твърде много времето си! Въ сжщность—тази именно характерна черта на славянския духъ да обоснове цѣлокупния животъ върху вѣчнитѣ начала на Божието Слово възвѣстено отъ Христа, лежи въ природата на самитѣ славяни или Словени, носители на Словото, които трѣбва да прославятъ Бога съ дѣлата и живота си. Да се освободи славянството отъ робството на чужди влияния и да трѣгне по своя пѣть, пѣтьтъ който му сочи славянскиятъ духъ, пѣтьтъ на Христа, пѣтьтъ на славянския гений — ето въ това е великото значение на днешното време, когато славянскитѣ народи встъпватъ въ изпълнение на своята велика историческа мисия.

Левъ Толстой, „великиятъ писателъ на руската земя“ — както го нарича Тургеневъ, гениалниятъ художникъ-романистъ, искрениятъ и дълбокъ мислителъ, смирениятъ ученикъ на Христа, апостолътъ на чистото учение на Любовта — възвестено въ Евангелието преди 20 вѣка и отново открито за съвременното човѣчество — въ неговото обществено и международно значение — Левъ Толстой е единъ отъ рѣдкитѣ славянски гении, който носи стихията на славянския духъ и е предвестникъ на новия свѣтъ, свѣтъ на правда, любовъ и миръ. Ние ще се постараемъ да изтъкнемъ нѣкои неизвестни факти изъ живота на този необятенъ като руската земя творчески

гений, който се е проявилъ почти въ всичкитѣ области на живота. Тѣзи нови факти иматъ отношение къмъ месиянството на славянскитѣ народи.

Още въ 1865 год. 18 августъ Толстой си записва въ бележника следната мисль: „Всемирно-историческата задача на Русия се състои въ това, да внесе въ свѣта идеята за общественото устройство на поземлената собственостъ.“

„Собствеността е кражба“ — ще си остане по-голъма истина отъ истината на английската конституция, докато свѣтъ свѣтува. Тази истина е абсолютна, но има и произтичащи изъ нея истини относителни — приложения. Първата отъ тѣзи относителни истини е възгледа на руския народъ върху собствеността. Рускиятъ народъ отрича най-трайната собственостъ, най-независимата отъ труда: собственостъ върху земята. Това е фактъ, който се е проявилъ — въ задругитѣ на селянитѣ и на казацитѣ — (въ общото владѣние на земята). Тази истина разбира еднакво и учениятъ русинъ и селянинътъ, който кавва: Нека ни запишатъ за казаци, и земята ще бжде свободна. Тази идея има бждаще. Руската революция само на нея може да бжде основана. Революцията не ще бжде противъ царя и деспотизма, а противъ собствеността върху земята.

Всичко това азъ видѣхъ въ снѣнъ на 13 августъ. (Вж. Биография Л. Н. Толстого — П. Бирюковъ, т. II, стр. 33) Великата идея за освобождението на човѣка и за правдата и братството изисква общо владѣние на земята — унищожение на частната собственостъ върху земята. Сега намъ е ясно, че Толстой е билъ правъ. Следващитѣ събития потвърдиха напълно това, което той пророчески е видѣлъ като видение преди 75 години.

Достоевски — така се произнася за романа на Толстой „Ана Каренина“ и за Толстой изобщо:

„Ана Каренина е съвършенство като художествено произведение и то такова, съ което нищо подобно изъ европейскитѣ литератури въ настоящата епоха не може да се сравни; и второ, по идеята си то е вече нѣщо наше, свое, родно, и именно това сжщото, което е нашата особеностъ предъ европейския свѣтъ, което съставя нашето национално „Ново Слово“ или поне, началото му — такова слово, което именно не може да се чуе въ Европа и което обаче ѝ е толкова необходимо, безъ да се гледа на всичката ѝ гордостъ“.

„Мене е отмѣщението и Азъ ще въздамъ“ — това е основната идея на романа: само Любовта и милосърдието — могатъ да ни разкриятъ тайнитѣ на живота — а не човѣшкитѣ закони и норми.

Цѣлата дейность на Толстой — и преди, и следъ написването на този романъ — въ сжщность е доразвиване на идеята за една всемирна религия на Любовта, която единичка може да обедини и възроди християнското човѣчество и да разреши всички лични и обществени противоречия. Великата заслуга на Толстой е въ това, че той — благодарение на своята голѣма искреностъ къмъ себе си — възлюби истината повече отъ себе си и разкри учението на Христа като учение на живота, което има приложение и въ личния, и въ обществения, и въ международния животъ.

Н. Поповъ

Сжщественото

Мъдростта на най-великитѣ Учители презъ вѣковетѣ се е свеждала до една наука за вѣчния животъ, който седи въ познанието на Бога.

Казано е: „Това е животъ вѣченъ да познаятъ Тебе Единнаго истиннаго Бога и Христа, когото си проводилъ“.

Сжществена и важна мисль въ священото писание. Велика идея, но смѣтна за мнозина.

Повечето отъ хората на съвременния материалистиченъ вѣкъ считатъ паритѣ за нѣщо сжществено въ своя животъ. Тѣ мислятъ, че като иматъ пари, всичко могатъ да придобиятъ. Жестоко се маматъ тѣ, като смѣтатъ паритѣ за сжщественото въ свѣта. Като се разболѣятъ, обаче, измѣнятъ мнението си за „сжщественото“ и търсятъ упование въ нѣщо друго.

Действително, здравето, паритѣ, силата и всичкитѣ блага, съ които сме заобиколени, сж сжществени, но това сж все още относително сжществени нѣща.

Кое е тогава най-сжществено за човѣка, безъ което е немислимъ животътъ му на земята? Кое е онова, което ни опредѣля като човѣци? Безспорно, това е нашиятъ умъ, нашата божествена мисль. Това е любещото сърце на човѣка. Това е тѣлото — благородната воля, която гради и съгражда онова, което умътъ, сърцето и душата ѝ нащепватъ.

Въ повечето отъ своитѣ беседи Учителътъ обръща вниманието на тѣзи, които го слушатъ, върху обширния и прекрасенъ свѣтъ на ума, сърцето и волята. Разкрива нѣкои отъ тѣхнитѣ закони и дава правила за приложението имъ въ живота.

Колко малко знае съвременната наука за ума, сърцето и волята въ сравнение съ онова, което се разкрива предъ зора на мъдреца!

Умътъ е, който свѣти и прави нѣщата ясни въ пѣтя, начертанъ отъ мощния духъ на живота. Учителътъ сравнява ума съ високъ планински връхъ, огрѣнъ отъ слънцето...

Сърцето е храмъ, където отсѣда любовта, за да утеши скръбния, да го стопли и да му вдъхне надежда за по-добро утре, да разкрие предъ очитѣ на душата неизразимата хубостъ на Божествения свѣтъ. Учителътъ представя сърцето като прекрасна долина, осѣяна съ безброй плодни дървета и красиви цвѣта...

Трѣбва човѣкъ дълго да е бродилъ изъ шеметнитѣ висини на ума, дълго да е бродилъ изъ плодородната долина на сърцето, за да познае, какво нѣщо сж умътъ и сърцето.

Колкото и да теоритизираме за ума, той си остава единъ далеченъ свѣтъ. Сърцето. макаръ и да чувствуваме неговия безспиренъ пулсъ, и то е забулено въ тайна. Всички имаме сърце, а често казваме за нѣкого, че той нѣмалъ сърце. Това показва, че има нѣщо, което опредѣля сърцето. Кое е то? — Това е любовта — най-неразбраното и най-разбраното въ свѣта.

Казано е: „Богъ е Любовь, и чиститѣ по сърце ще видятъ Бога“. „Любовта носи свѣтлина на ума“ казва Учителътъ въ „Свѣтътъ на Великитѣ души“.

Дойдемъ ли до волята, тя вече е единъ свѣтъ по-понятенъ, по-реаленъ въ съвремененъ смисълъ на думата, тъй като волята е свързана съ видимия, съ реалния за днешния човѣкъ свѣтъ. За посветения, обаче, свѣтътъ на ума, сърцето и волята сж еднакво реални.

Волята е мѣрка, която опредѣля отношението на човѣка къмъ божествения свѣтъ и неговата любовъ къмъ Бога и ближния. Ето защо Христосъ казва: „По дѣлата ще ги познаете“ ... Учението на Учителя не е само теория, а животъ. Учителътъ живѣе и после учи, затова Неговитѣ думи иматъ сила на животъ. Той казва: „Онова, което ви говоря, азъ съмъ го опиталъ много пѣти и съмъ се увѣрилъ, че то е вѣрно. — Приложете това, което сте чули, и само така най-добре ще разберете Истината“ ...

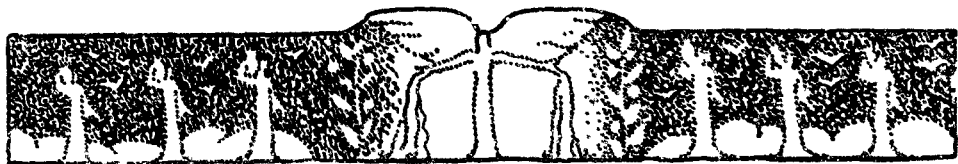
Когато говоримъ за волята, трѣбва да знаемъ: Една воля има въ свѣта, и това е волята на Бога.

Що е воля Божия? — Волята Божия може да се опредѣли като дума, казана на време, и дѣло, сторено на мѣсто.

Каква може да бѣде волята на единъ всемждъръ и всеблагъ Баща? — Безспорно, децата му да бждатъ здрави, силни и любещи. Каква е още волята на Великия Баща? — Да остави свободни децата си, както днесъ ги е оставилъ, да опитатъ резултатитѣ на своята воля, на своята цивилизация, за да разбератъ, че щастието имъ седи не въ изпълнението на тѣхната воля, а въ изпълнението на Неговата света воля.

Сжщественото е скъпъ небесенъ даръ — даръ отъ Бога. Отъ човѣка се иска само да засвири съ флейтата на своя умъ пѣсенъта на свѣтлината. Съ арфата на своето сърце — дивната мелодия на Любовта. Съ баса на своята воля — химна на свободата.

Великъ е човѣкътъ, който е разбралъ и оценилъ сжщественото въ живота. Днесъ повече отъ всѣкога свѣтътъ се нуждае отъ такива хора, животътъ на които да звучи съ слънчевия трепетъ въ общата хармония на безграничния животъ на всемира, въ хармонията на Великия животъ — животъ на Истина, Мждростъ и Любовъ.

ИЗЪ НАШИЯ ЖИВОТЪ

Боянъ Боевъ

Великденски разговоръ съ Учителя

Крсивъ изгрѣвъ. Свѣтло утро. Всички сме въ живия кръгъ на полянката. Чуватъ се първитѣ радости и тържествени звуци на оркестра: „Първиятъ день на пролѣтѣта“. Плавнитѣ движения на паневритмията почватъ. Живиятъ кръгъ се привежда въ движение. Лицата на всички сж радости и свѣтли. Хиляди росни капки по свежата трева. Около насъ цѣвнали дървета. По тѣхъ и надъ главитѣ ни пѣятъ птички. Надъ насъ синьо небе съ свѣтли облачета тукъ тамъ. Всѣки мускулъ, всѣка нишка въ насъ трепти подъ ритъма на музиката. Нашитѣ свещени мисли се вливатъ въ природата, и тя ги използва за организиране на новъ и красивъ животъ. Живо чувствуваме, какъ животворни сили отъ цѣлата природа се вливатъ въ насъ. Това е нейниятъ скъпъ даръ.

Следъ паневритмията всички поздравяваме Учителя. Днесъ е Великденъ! Днешниятъ день е символъ за онова Великото, за което копнѣе човѣшката душа. Наближава Великденъ — онзи свѣтлиятъ празникъ въ душитѣ и въ живота. И тогава душата ще се изяви такава, каквато е: красива, радостна и свободна.

Започва се разговоръ съ Учителя. Става въпросъ за красивата одежда, съ която природата се е облѣкла днесъ. Учителътъ подема:

— Нѣкой ученъ е писалъ единъ томъ съчинение. и вие ще почнете да го четете. Ако не знаете да четете, ще гледате книгата и не ще можете да разберете. Сжщо така и природата е писала въ всички форми, които тя е изградила. Вие трѣбва да четете нейната свещена книга. Природата е много по-обширна, отколкото изглежда на пръвъ погледъ. Всѣко цвѣте, всѣки плодъ си иматъ музикални трептения: ябълката, черешата, сливата, карамфилътъ и пр. Но за да възприеме човѣкъ тѣзи музикални трептения, трѣбва да участвува неговото свѣрхсъзнание, а не само самосъзнанието му. Като ядете единъ плодъ добре, вие го четете. Ако не го ядете добре, не можете да го четете. И всѣки човѣкъ е една свещена книга. И ако знаете да я четете ще намѣрите велики нѣща въ нея. Ако не знаете да я четете, не можете да се ползвате. Когато видите една мушичка, да се зарадвате! Тя е една буква отъ великата азбука. Безъ нея би липсвало нѣщо въ свѣта!

Единъ день ще слушате всѣки лжчъ, който влиза въ очитѣ ви, да ви говори нѣщо разумно. Свѣтлината, водата, вѣтърътъ ще ви говорятъ. Цвѣтето, камъчето, изворътъ ще ви говорятъ. Около себе си ще чувате най-хубавия говоръ, който нѣкога сте слушали. Изворътъ ще ви каже:

„Добре дошълъ, братко. Вземи си“. Въздухътъ, като мине покрай васъ, ще ви погали и ще ви каже: „Добре дошълъ“.

— Кое е характерното за днешната епоха?

— Тръбва да разбирате, кои сж залъзващитѣ и изгрѣващитѣ сили на една епоха. Залъзътъ е едно осжществяване на нѣщата. Когато една работа се свърши, това е вече залъзъ. Но залъзътъ има въ себе си подготовка за новъ изгрѣвъ. Така че въ сжщностъ нѣма залъзъ. Подъ думата залъзъ, въ Божественъ смисълъ на думата, се разбиратъ условията за новъ изгрѣвъ, за новъ животъ.

Днешнитѣ страдания сж като торъ за новата култура. Страданията градятъ свѣта. А пъкъ при радостта ние се намираме вече въ единъ свѣтъ съграденъ, уреденъ. Като разберете страданията, вие ставате радостни. Небето ви се отваря. Ако не ги разберете, небето ще бжде затворено за васъ. Когато човѣкъ има любовъ, страданията и всичко за него е приятно. А шомъ нѣма любовъ, мъченията му сж ужасни. Той е въ цѣлъ адъ.

Днесъ хората иматъ криво разбиране за любовта, за духовния свѣтъ и пр. Тръбва да знаемъ преди всичко, че всѣка постѣпка има отношение къмъ Цѣлото, и Цѣлото има отношение къмъ своитѣ части. Като научите урока си добре, то въ този день сте помогнали на хиляди хора; и тѣ ще научатъ урока си. Ако не сте го научили, и тѣ нѣма да го научатъ. Представете си следната аналогия: завъртите нѣкъде единъ ключъ, и цѣлъ градъ се освѣтлява. Когато направите едно добро, вие прашате потикъ въ свѣта, хиляди хора да направятъ добро. Когато направите едно престѣпление, прашате потикъ хиляди души да направятъ престѣпление. И вие носите отговорността.

Три нѣща се изискватъ: човѣкъ да обича, да знае и да е свободенъ.

Всички нещастия произтичатъ отъ неразбирането на любовта. Любовта носи здраве преди всичко. Не е възможно ти да обичашъ и да не оздравѣешъ, ако си боленъ. Любовта носи благородство, носи всички добродетели, всичко хубаво. Тя е свързана съ Мждростта и Истината. Любовъ безъ мждростъ и безъ истина е непроявена любовъ, не е любовъ. Любовъ, въ която присѣтствуватъ Божествената Мждростъ и Божествената Истина, е свършената любовъ. Безъ любовъ човѣкъ не може да се подмлади. И безъ свобода не може да се подмлади.

Любовта е най-реалното нѣщо. Тя предшества всичко. Ние очакваме любовта да дойде сега. Представете си, че си отворишъ очитѣ и видишъ слънцето. Ти сега си се събудилъ и мислишъ, че слънцето сега изгрѣва. Като дойдете въ контактъ съ любовта, вие мислите, че любовта тогава е дошла, а пъкъ въ сжщностъ вие тогава сте се събудили.

Влѣзте въ свѣта на любовта, но не кжсайте цвѣтията въ нейния свѣтъ, не плѣйте по земята, съ кални обуца не влизайте въ свѣта на любовта. Ще влѣзете боси, ще си изуετε обувката. Говоря въ символи. Какъ ще приложите любовта къмъ одного, когото обичате? Ако е зимно време, ще му запалите огънь. Ако е лѣтно време и има голѣма горещина, ще му снемете горната дреха. Ако е нощъ, ще му запалите свѣщъ.

Човѣкъ трѣбва да живѣе първо за цѣлото, после за ближния си и най-после за себе си. Всички страдания произтичатъ отъ това, че ние не сме турили на първо мѣсто идеята да служимъ на Цѣлото. Нѣкой пътъ направите едно добро, една малка услуга, никой не ви вижда и ви е приятно. Напримѣръ, въ гората полѣте едно цвѣтенце и ви е приятно. Никой не ви е видѣлъ. И това цвѣтенце седи въ ума ви. Нѣщо ви шепне отъ вътре: „Много хубаво си направилъ“. Ако една слугиня изведе едно дете на планината, нѣма ли да се ползува и тя? Та вие, като служите на Цѣлото, на другитѣ, услужвате и на себе си.

Като отидете при райската врата, ще ви пуснатъ, като изпѣте една пѣсенъ, като държите една научна лекция и като нарисувате една картина. И като не можете, ще ви кажатъ: „Иди пакъ на земята, дето е училището“. Само ще ви отворятъ вратата да зърнете една велика реалностъ и ще ви върнатъ на земята. Всички хора искатъ да бждатъ щастливи, но щатието е най-разумното нѣщо. Вие не можете да бждете щастливи, ако не сте разумни.

Какво ще получите отъ природата, зависи отъ вашето вътрешно състояние. Ще си послужи съ една аналогия: Отивате при единъ банкеръ и искате пари на заемъ; казвате въ себе си: „То е лесна работа. Като взема, дали ще върна на време, то е въпросъ“. Това вътрешно разположение се предава на банкера, и той ви отказва. И природата прави така. Когато отидете при нея, тя ви дава споредъ вашето вътрешно разположение.

После, вие трѣбва да турите въ обращение, да обработвате това, което получавате отъ природата. Единъ примѣръ: При единъ богатъ човѣкъ отива единъ беденъ и му иска пари на заемъ. Богатиятъ му казва: „Ето една каса съ пари. Вземай, колкото искашъ и когато искашъ. И което печелишъ, туряй вътре“. Следъ две години бедниятъ му казалъ: „Свършиха се паритѣ“. Онзи отвърналъ: „Нищо не си турялъ, и за това се свършиха“. Та и ние сега вземаме и не туряме, и въ края на краищата казваме: „Свършиха се паритѣ“. — Посѣйте това, което получавате!

— Кои сж близкитѣ перспективи, които ни очакватъ?

— Сега хората сж по-развити, отъ колкото по-рано. Въ сегашната епоха десетъ години работа е равна на хиляда години работа въ миналото. Мнозина казватъ: „Новото ще отложимъ за понататѣкъ. Не сме израснали още“. Сегашната епоха е една отъ най-благоприятнитѣ за постижения. Ако въ тази епоха не можете да имате придобивки, каква епоха чакате? Ако е, сега трѣбва да е. Всички ще минатъ презъ огънь. Додето златото не мине презъ огънь, не може да се пречисти. Сега е вече краятъ на една тъмна епоха, и навлизаме въ една свѣтла епоха. Днесъ е епохата, когато гжсеницата ще каже: „Отказвамъ се отъ тази храна, съ която съмъ се хранила до сега“. Днесъ човѣчеството е въ една епоха, когато гжсеницата се приготвява да премине въ пепелуда. Въ новата фаза човѣкъ ще разбере вътрешния смисълъ на идеята: Любовь къмъ врага. Днесъ мнозина обичатъ тѣзи, отъ които сж обичани. Какво повече правятъ отъ това?

Идать добритѣ времена. Тѣ сж много близо. Има още една педя до тѣхъ. Всрѣдъ днешнитѣ страдания съ радость гледайте на това, което иде.

По колелото на зодиака

Т е л е ц ъ

Надъ широкитѣ поля и прѣснитѣ угари се носи тихата пѣсенъ на флейта, излѣзла отъ влажната хладина на горитѣ, отъ цѣвналитѣ храсти и отъ планината, кждето вече сж плѣзнали стада и се чуватъ гласове на звучни хлопки.

Дърветата сж облѣчени съ прозрачни зелени облачета, по които блести росата преломила слънчевия лжчъ въ седемъ багри, по долинитѣ руменѣятъ първитѣ цвѣтя съ крѣхки чашки.

На небето грѣе остъръ сѣрпъ на новолуние, клонитѣ тихо про шумѣватъ отъ вечерника и две очи наблизо чакатъ съ копнежа, събуденъ отъ цѣвналата пролѣтъ.

Днесъ е празникъ на земята. Изпрѣхнала е нейната снага, и въ топлитѣ ѣ пазви мълчаливо спи зърното, отъ което ще израстне пълненъ класъ. Като невѣста, която чака своя женихъ, земята чака часа, когато слънцето ще я обгърне въ своитѣ обятия и ще пришепне бликащата радостъ на своето щедро сѣрдце.

И твоитѣ очи сж пълни съ очакване и обичъ. И на твоитѣ устни сж цѣвнали като бѣли цвѣтове малкитѣ усмивки на надеждата. Ти седишъ безмѣлвна и се вслушвашъ за тихитѣ стѣпки на Оногова, когото чакашъ въ низата на безкрайнитѣ мигове, часове, дни и столѣтия.

Колко е хубаво да чакашъ! Не си отивай ти, благословенъ копнежъ, ти, свещена жажда! Нека винаги устата ни да чака благодатната небесна влага, нека винаги ухото да е будно за стѣпкитѣ на бѣлия гостенинъ, който ще похлопа на вратитѣ ни. Хубаво е, когато пжпкитѣ на дърветата сж готови да ни покажатъ скрития въ тѣхъ цвѣтецъ, хубаво е, когато очитѣ сж натежали отъ радостни сълзи.

Отъ днешния день азъ помня едно синьо, кристално небе, отъ топлата привечеръ — единъ тъничъкъ сѣрпъ на западъ, една самотна звездица, която трепка далече въ дълбинитѣ и твоитѣ очи, които тихо чакатъ.

Ще дойде младиятъ пастиръ съ ведритѣ очи, слѣзълъ отъ планината, донесълъ съ себе си нейната буря, свежиятъ лъхъ на снѣжнитѣ върхове и нейната безкрайна обичъ.

Вслушай се. Не чувашъ ли, какъ се носи вече надъ широкитѣ поля тихото молене на медногласния кавалъ, долитналъ отъ горитѣ, отъ широкитѣ влажни лжки, отъ планинскитѣ чукари и отъ сѣрдцето му, което те обича?

Не ще чакашъ дълго. По склоноветѣ на планината текатъ събудени буйни пролѣтни води, градинитѣ ухаятъ вече, дървчетата сж облѣчени като нѣжни тънички царкени и въ небесната ширъ лети колесницата, която носи сбжднати всичкитѣ ти сѣнища, всичкитѣ приказки, които ти нашепва самотата на твоего съзерцание. . . .

Днесъ е празникъ на земята и слънцето ѣ носи богатитѣ си дарове. Ще се зарадва земята, ще се зарадватъ и твоитѣ тѣжни зеници, които мълчаливо чакаха въ нощъта, когато сѣрпътъ на новолунието блестѣше на западъ, и ржцетѣ ти, прилични на бѣли цвѣтове, кротко лежаха на твоя skutъ.

Ек. М-ва

Миръ вамъ !

Кървавочервени зари багрѣха града, чиито стражи облѣкоха Богочеловѣка въ багреница.

Едва дочакали утрото, тритѣ жени взеха пѣтя къмъ града.

Смирено сложила рѣка на своето сърдце, Майката стѣпяше напредъ. Следъ нея Мария — сестрата на Лазаря, подкрепяше изнемошѣлата отъ скръбъ Мария отъ Магдала.

Предъ градскитѣ порти тѣ се спрѣха.

— Добро утро, майсторе — рече Майката на циганина, който раздухваше жаравата въ огнището си. — Какво е това, което правишъ?

— Бързамъ, рече той, поржчаха ми четири гвоздеи да направя за Този, когото ще разпъватъ, а азъ, за почитѣта, която ми отдадоха, искамъ и едно копие да имъ направя.

— Копие! — извика Майката, пронизана отъ острието на болката.

Тя дигна погледа си и потрепера. Първитѣ лѣчи на слънцето бѣха освѣтили Голгота. Обърна се и портитѣ сами се отвориха. Женитѣ преминаха презъ дългитѣ улици на Йерусалимъ и достигнаха преторията, въ която смутенъ и замисленъ седѣше Пилатъ — този, който мислѣше, че може да запази невинността си, като потопа рѣцетѣ си въ вода.

Предъ голѣмитѣ мраморни стълби тѣ чуха тѣлпа да вика, да ругае. Посрѣдъ нея стоеше Той, мълчаливъ, съ приведени очи, цѣлъ оплютъ. По лицето Му още личеа следитѣ отъ кървавия потъ отъ оная часъ, въ който Той се моли и рече: „Да бжде Волята Божия.“

Презъ тѣлпата Мария виждаше кроткитѣ очи на Христа, сърдцето Му изпълнено съ жалъ и устата, които бѣха изrekli: „Лазаре, стани!“. Тя потрепера отъ безчувствието и жестокостѣта на тѣзи, които бѣха свидетели на това. Тя плачеше, плачеше и Мария отъ Магдала и не снемаше очи отъ Този, когото сѣдѣха. Този, който едничкъ я не осжди, когато съ камъни я замѣрваха всички.

Майката мълкомъ чупѣше прѣсти и притискаше наболѣлото си сърдце. И колчемъ нѣкой бичъ изплющеше по оголеното Му рамо, тя трепваше цѣла, сякашъ се овиваше около нея.

— Сине, защо мълчишъ, продума съ пресѣхнали устни Майката, защо не продумашъ, чедо?

Тихиятъ Му гласъ кротко промѣлви: „Майко, виждамъ страданието ти. Имай търпение, за да го иматъ всички майки въ часъ на страдание.“

Въ това време се яви Пилатъ. Мигъ и тѣлпата се развика: „Разпни го, разпни го!“ И заглуши последнитѣ Му думи.

Изтласкани назадъ, гонени като отъ огненъ мечъ отъ тия викове, тѣ трѣгнаха по голѣмитѣ улици на града, по ония улици, по които сѣщата тѣлпа преди викаше: „Осанна, осанна!“

Сърдце човѣшко, разпнешъ ли въ себе си Любовѣта, ти ставашъ по-жестоко и отъ безразличието на смъртъта!

Йерусалиме, Йерусалиме, ти, който съ камъни убивашъ пратеницитъ до тебе, ти разпна и Него — Единородния. Сега ридай!

Градътъ бѣ смутенъ. Жени и деца тичаха изъ улицитъ и никой не знаеше, за кжде е тръгналъ. Майкитъ притискаха чедата си. Из-между тълпата една съ мъжа си пробиваше пътъ и поглеждаше плахо къмъ Голгота. Тя стискаше до гърдитъ си вече бездушното тѣло на първата си рожба, плачеше и викаше: „Боже Мой, Боже Мой, сега кой ще му даде животъ, когато Той е разпнатъ!“

Прашна, изпокъсана тя колѣнничи подъ дървения кръстъ.

— Човѣче Божи, молѣше се тя, речи една речъ и то ще оживѣе! Ти можешъ, Господи!

Капки кръвъ капѣха отъ продупченитъ съ гвоздеи ржце. По лицето Му течеше алена струя отъ забититъ по челото Му тръни.

— Отковете за мигъ ржката ми, помоли Той копиееносеца.

Една алена капка падна върху малкото сърдце, блѣдитъ устни се оживиха и наново продумаха: „Мамо“!

Тя бѣше вече далечъ, когато чукътъ отново забиваше гвоздеа въ ржката.

— Боже Мой, Боже Мой, защо си ме оставилъ, извика Исусъ!

Като видѣ това, разбойникътъ, който стоеше отъ дѣсно Му рече: — Господи, когато бждешъ при Отца, помени ме.

— Истина, истина ти казвамъ, рече Богочеловѣкътъ, утре ще бждешъ, кждето съмъ и азъ.

— Вода, промѣлви Той, дайте ми вада. Копиееносецътъ заби напоената съ злъчка и оцетъ гжба и я поднесе до напуканитъ устни.

— Свърши се! Господи, не имъ вѣнявай въ грѣхъ стореното отъ незнание. И изъ устата Му излѣзе последното дихание. Въ тоя мигъ слънцето потъмнѣ. Настана мракъ. Земята се разтърси и завесата на храма се разкъса на две.

* * *

Свѣтлорозови зари възвестяваха раждането на деня.

Цѣла нощъ Мария отъ Магдала плака и сега бързаше да иде на гроба. Като го видѣ празенъ, тя седна на отваления камъкъ и зариди. И като взе за гробаря Този, Който бѣше предъ нея, тя му се замоли: — Господине, ако ти си Го взелъ, речи, кжде си Го положилъ, да ида да Го видя.

— Мария!

— Учителю!

— Не ме докосвай, защото не съмъ възлѣзълъ още при Отца!

Но иди при братята ми и възвести имъ Моето възкресение.

Още вечерята Христосъ застана посрѣдъ тѣхъ и рече:

„Миръ вамъ!“.

Д. Ан-ва.

НАНИЗЪ БИСЕРЕНЪ

Зазвънѣха по стѣклата, заситниха по земята
капки малки, капки ситни, капки отъ небето.
Сякашъ нанизъ, ситенъ нанизъ отъ брилянти чудни
се заниза, се проточи надъ полето.

И потрепнаха въ почуда семенцата
и потрепнаха отъ радостъ тѣ въ земята:
— Чувате ли вий, дружинки,
Капки падатъ, не — снѣжинки!

Нанизъ бисеренъ се сипе надъ полето,
капки малки, капки чисти отъ небето.
Гдѣто семенце се крие,
капчицата тамъ прозорче ще измие.

И презъ него ще надникне семенцето
и ржички ще протегне къмъ небето.
Шепигъ си да налѣе
съ златно слънце, за да зрѣе.

НИЙ КАПЧИЦИ РОСА

Ний капчици роса ще бждемъ въ утринята
подъ сини небеса.
По нѣжнитѣ цвѣтя брилянти ще блестимъ,
брилянти — красота.

Ний слънчеви лжи ще бждемъ въ пролѣтѣта,
о, слънчеви лжи!
Подъ нашата любовъ въвъ утринния часъ
цвѣтецѣтъ ще цвѣти.

Ний капчици роса и слънчеви лжи
ще бждемъ въ пролѣтѣта.
И въ нашитѣ души и въ нашитѣ сърдца
ще пѣе радостѣта.

Загадъчни явлѣния

Дванадесетъ часа безъ две минути

Азъ съмъ студентъ юристъ. Презъ октомврий 1940 г. трѣбваше да се явя на изпитъ. Изпитътъ по единъ предметъ продължаваше близо една седмица, поради многото кандидати. Отъ голѣмо значение бѣше за менъ да зная, кога ще ми дойдатъ деньтъ и часътъ за изпита. Единъ день преди изпита сънувамъ, че се разхождамъ по булевардъ Царь-Освободитель и гледамъ часовника на чиновническото дружество. Той показва точно 12 часа безъ две минути. После тръгнахъ по улица Бенковска, обърнахъ се още веднажъ, и часовникътъ още показваше 12 ч. безъ 2 мин.

На другия день отивамъ въ университета въ 9 часа сутриньта. Следъ известно чакане ме повикватъ. Влизамъ въ аудиторията и поглеждамъ часовника. Той показваше точно 12 часа безъ 2 минути.

Необикновенъ начинъ на осведомяване

Това бѣше въ Рига въ 1929 г. Записахъ се въ едно дружество, въ което влизаше като членъ и единъ художникъ, който боледуваше отъ туберкулоза. Веднажъ отидохъ при него. Той знаеше, че съмъ ревностно привързанъ къмъ това дружество. Бѣше вече на смъртно легло и при една срѣща ми каза, че ме съжалява, дето съмъ въ това дружество. Той бѣше секретаръ на дружеството и като боленъ нѣмаше възможность да излѣзе вѣнъ отъ него. На другия день следъ тая срѣща той се пресели отъждъ. Азъ много се замислихъ за тѣзи негови думи и пожелахъ, ако има безсмъртие на душата, той да ми се яви и да ми каже по-подробно истината върху това дружество. И наистина, следъ 2 седмици той ми се яви на сънъ и ми каза за покварата, която съществува въ това дружество. Разказа ми подробности, които не знаехъ. После азъ се убѣдихъ, че е точно така, както ми разкри на сънъ секретарътъ на дружеството.

Истинска случка по време на свѣтовната война отъ 1914—1918 год.

Братъ ми Кл., войникъ въ руската войска, ни разправяше, какъ повѣрвалъ въ духовното и въ съществуването на отвѣдния свѣтъ: Една лѣтна нощъ е трѣбвало да пренощува въ една плевня на селото Олайнъ въ Латвия. Билъ твърде изморенъ и въ сънъ чува гласъ, който го вика настойчиво нѣколко пѣти и три пѣти го събужда. На третия пѣтъ той става разядосанъ, взема единъ камъкъ да го хвърли срѣщу този, който го буди. Не вижда, обаче, никого. Нѣщо го стѣга, и той не се решава отново да легне тамъ. Тръгва да отиде другадѣ. Следъ като изминава известно разстояние, върху плевнята пада една бомба, и тя се подпалва. Тогава съ благодарность къмъ Бога вижда, че този гласъ, който го е разбудилъ три пѣти, искалъ да го спаси. Така той е повѣрвалъ въ Бога и съществуването на духовния свѣтъ.

Отзиви, вести, книгописъ

Правилна оценка на богомилството.

В. Земледѣлска задруга отъ 14. II. 1941 г. пише:

„Богомилството е велико реформаторско учение, изявено презъ 10 вѣкѣ. Основателятъ на това учение е българинътъ попъ Богомилъ. Богомилството бързо се разпространило въ Италия, Южна Франция, Западна Германия. Въ Лондонъ сж били изгорени на клада албигойци. Богомилството е първоизточникъ на реформацията. То е предвестникъ на френската революция, която възвести човѣшкитѣ начала: свобода, братство, равенство“.

Още за светещата жена въ Италия.

Тя се нарича Ана Монаро или електрическата жена или светещата жена. Открита е въ болницата на малкия италиански градъ Пирано и е добила свѣтловна известностъ като рѣдко явление. Тя е била заведена въ Римъ за по-точни научни изследвания. Националниятъ институтъ за изследвания, въ чийто медицински комитетъ се намира познатиятъ ученъ професоръ де Блазио, е изследвалъ необикновената и чудновата свѣтлина, която излъчва тая обикновена селянка отъ Каподистрия.

Презъ времето, когато Ана Монаро спи, тя става неспокойна, въздиша и въ това време изведнажъ отъ лѣвата страна на нейнитѣ гърди се явява свѣтлина съ такава сила, че може да освѣтлява цѣлата стая заедно съ лицата и предметитѣ въ нея. Следъ това се явява единъ силенъ свѣтливъ лъчъ, който минава презъ покривката на тѣлото ѝ. Презъ всичкото това време Ана Монаро спи. При разпита ѝ било установено предъ учениятъ, че често, когато тя се пробуждала презъ нощта, забелязвала, че нейната спалня стая била освѣтена и винаги мислѣла, че това ѝ се явява само отъ нейната сънливостъ.

Въ Пирано е билъ призованъ познатиятъ професоръ д-ръ Протъ, който е известенъ съ изследванията си върху подмладяването на кръвта. Въ тая болница. дето Ана Монаро е лежала, той е направилъ цѣлъ редъ клинически, физически и химически опити. Д-ръ Протъ е установилъ, че тукъ нѣма никаква измама и че нервната система на тая жена е напълно нормална. Но дали това сж електрични или радиоактивни явления, той не е могълъ да установи.

Свѣтлинни явления отъ този родъ, каквито съществуватъ при Ана Монаро, сж познати и отъ по-рано. Съществуването на електрично поле около човѣшката глава е доказалъ не преди много време и физикътъ Шуманъ. Разликата е само тамъ, че свѣтлинната проява при Ана Монаро настѣпва спонтанно, до като при други случаи тя настѣпва отъ допиране. Професоръ Фурлани споменава за единъ случай,

който той е изследвалъ презъ 1907 година въ Венеция и който много прилича на случая съ Ана Монаро. Преди нѣколко години сж били наблюдавани свѣтлинни явления въ Парижъ у сега покойния италиански художникъ Морундио. Свѣтлинното явление на неговото тѣло се показвало късно презъ нощта. Свѣтлинниятъ изворъ се намиралъ въ околността на стомаха му, и свѣтлината е излизала на концентрични кръгове, които сж освѣтлявали цѣлото му тѣло съ силата на лунно освѣтление. Професоръ Фурлани е изследвалъ този случай съ най-строгото внимание. Явлението се е повтаряло постоянно, но не е могло да бжде фотографирано.

Загадъчни проблѣсъци на луната.

Френскиятъ астрономъ Жулиа е забелязалъ странни явления на луната при своитѣ наблюдения презъ 1931 год. Той забелязалъ на повърхността на луната въ района на цирка Аристархъ необикновено свѣтло петно, напомнящо огнено избухване или свѣтливъ сигналъ. Астрономътъ Решъ, който притежава собствена обсерватория въ северна Африка, въ Сиди Белъ-Абесъ, решилъ да провѣри това съобщение и не престанно наблюдавалъ луната въ продължение на нѣколко месеца. И най-после му се отдало да забелѣжи такова свѣтлинно избухване на частъ отъ грубата повърхность. Странното явление се повторило и другъ пѣтъ.

Нѣщо за планетата Плутонъ

Новооткритиятъ членъ на нашето планетно семейство — Плутонъ — се движи по самия край на слънчевата система. Тя е деветата голѣма планета на слънчевата система. Тайнитѣ, които сж забулвали това небесно тѣло въ първитѣ месеци следъ неговото откритие, сега сж се разпръснали до известна степенъ. Ние сега знаемъ, че Плутонъ се движи по разтегнатъ затворенъ пѣтъ, доста много наклоненъ къмъ земната орбита. Срѣдното му разстояние отъ слънцето е 40 пѣти по голѣмо отъ това на земята до слънцето. Пълното обръщане на Плутона около слънцето се извършва за 250 земни години. Има основание да се предполага, че Плутонъ по масата си е 100 пѣти по-малкъ отъ съседната Нептунъ, и, следователно, 6 пѣти по-малкъ отъ нашата земя. Плътността на веществата на Плутонъ ще да е такава, каквато е и на земята. Следователно, Плутонъ и по обема си е 6 пѣти по малкъ отъ земята. На кжсо казано, Плутонъ е почти равенъ на Марсъ, но е 1—1.5 пѣти по-тежкъ отъ него. Такава е по обемъ и по плътность крайната планета на нашата слънчева система.

Стъкла, които пропусчатъ ултравиолетови лъчи

Лечебното действие на слънчевитѣ лъчи при слънчевитѣ бани се дължи до известна степенъ и на ултравиолетовитѣ лъчи, които сж невидими, но които действуватъ химически и указватъ благотворно влияние на всички органи, като помагатъ и на храносмилането. Тия лъчи, обаче, не се пропусчатъ отъ обикновеното стъкло. Поради тая

причина електричните крушки, предназначени да произвеждат ултравиолетови лъчи за лечебни цели, се фабрикуват не от обикновено стъкло, а от кварц; затова и се наричат кварцови лампи.

Не е, следователно, безразлично, дали човък ще се излага на право на слънчевите лъчи или въ помѣщение съ прозорци от обикновено стъкло. Но не винаги е възможно да се лѣкува човък на открито съ слънчеви бани. Вътрѣтъ или студѣтъ често прѣчат на такова лѣкуване на открито. От друга страна много е важно и за здравитѣ да се пропусчат въ жилищата ултравиолетови лъчи. Въ Съединенитѣ Щати, въ Англия и Германия вече се приготвява стъкло, което да пропуска въ жилищата постоянно ултравиолетови лъчи. Стъклата, които иматъ свойството да пропусчатъ тия лъчи, сж много видове. Ето нѣкои от тия стъкла:

1. — Стъкло, което съдържа калциевъ фосфатъ и борна киселина. За нещастие, това стъкло много скоро се поврежда от лошото време.

2. — Стъкло съ повече борна киселина.

3. — Силициеви стъкла, които сж най-добритѣ, но фабриката имъ струва много скъпо, та не могатъ да се употребяватъ още като стъкла за прозорци.

Въ Германия сж правени опити съ стъкла, които пропусчатъ ултравиолетовите лъчи и резултатитѣ сж много насърчителни. Нѣкои класове сж били снабдени съ прозорци от тия стъкла, а други — съ прозорци от обикновени стъкла. Следъ една година ученицитѣ от класнитѣ стаи съ ултравиолетови стъкла били пораснали повече от държанитѣ въ стаи съ обикновени стъкла. При това и количеството на хемоглобина въ кръвта имъ е било увеличено. Хубаво е да се разпосрани употребата на стъкла, които пропусчатъ ултравиолетови лъчи. Хубаво е тѣ да се въведатъ навсѣкжде въ частнитѣ жилища, въ училищата, болницитѣ, работилницитѣ, библиотекитѣ и пр.

Братски пѣсни. София, 1941 год., стр. 68. Цена 30 лв. Музиката ще играе една от важнитѣ роли за идването на новата култура на земята, за събуждането на всички добри и благородни заложби на човѣшката душа. Тя е една посланница от Божествения свѣтъ, пратена да въведе човѣка въ царството на една вѣчна хармония. Учителътъ казва, че безъ музика човѣчеството би било много грубо въ сравнение съ днешното си състояние. Характерно е мотото въ началото на този сборникъ: „Когато природата се подновява, птичкитѣ пѣятъ. Въ началото на всѣка Божествена култура, човѣцитѣ пѣятъ. Когато свѣтътъ се пресъздава, ангелитѣ пѣятъ“. Препорѣчваме този сборникъ на читателитѣ.

Пътъ къмъ себепознание, от д-ръ Рудолфъ Шайнеръ. Стр. 72' Севлиево, 1941 г. Издание на книгоиздателство „Братство“ — Севлиево. Цена 10 лв. Доставка се от книгоиздателството. Тая книжка представлява 8 размишления върху духовни въпроси, напримѣръ върху физическото тѣло на човѣка, върху етерното тѣло, върху ясновидството на етерния свѣтъ, прераждането и пр.

Когато сърдцето заговори, сборникъ разкази от Олга Димитрова. София, 1941 год. Стр. 112. Цена 40 лв. Доставка се от издателя д-ръ Жеко Мариновъ, София.

L'HOMME PARFAIT

Chacun de nous trouve certaines choses bonnes et d'autres—mauvaises. Les choses nous paraissent telles parce que nous ne sommes pas parfaits. Que les affaires s'arrangent comme nous le voulons ou qu'elles s'arrangent à l'encontre de nos désirs, cela doit nous affecter d'égale manière. Pour qu'il puisse en être ainsi, il faut que nous soyons libres. Et nous serons libres lorsque nous aurons appris à commander au mal en nous, ou lorsque tout en nous sera soumis au Divin. Cette soumission doit se faire de bon gré, avec amour. Une soumission sans amour est un esclavage. Si quelqu'un nous rend service sans amour, il nous asservit; et si nous faisons quelque chose sans amour, nous asservissons les autres. Pour être libres, il faut que nous fassions tout avec amour. Lorsque nous faisons les choses avec amour, nous libérons les autres; lorsqu'ils font eux quelque chose pour nous avec amour, c'est nous qu'ils délivrent. Soyons donc libres lorsque nous donnons et lorsqu'on nous donne, ou soyons parfaits en donnant et en recevant.

Qu'est ce que la perfection? La perfection n'est pas quelque chose de statique. La perfection peut être mécanique — un corps est formé de façon parfaite. La perfection peut être organique — ce corps est en état de fonctionner parfaitement, d'accomplir parfaitement sa besogne. La perfection peut être psychique — quand un être agit conformément à la raison, il ne commet aucune faute.

La perfection est un but illimité de la vie Divine. Nous aspirons sans cesse à la perfection. Cela prouve que nous devons avoir le désir ininterrompu d'apprendre et de réaliser ce qui est déposé en nous.

L'homme parfait ne se décourage jamais. Il sait toujours ce qu'il doit faire et ne demande jamais de quoi il faut qu'il s'occupe. Le mensonge et la violence sont exclus de la vie de l'homme parfait. Il ne contraint jamais les autres, il ne veut pas lutter il n'utilise pas les pensées, les sentiments et les actes des gens. Il est sincère en lui-même. Il présente toujours les choses telles qu'elles sont. L'homme parfait ne s'excuse jamais de ses fautes parce qu'il ne se permet pas d'en faire. Il redresse ses fautes encore dans sa pensée. L'homme parfait est celui qui ne commet absolument pas de fautes. Il est content pendant toute sa vie. Il a tout et est content de tout. Le mécontentement n'existe pas chez lui. Il ne murmure jamais. L'homme parfait fait tout justement en temps et lieu, ni plus tôt ni plus tard. L'homme ordinaire accomplit tout ou trop tôt ou trop tard. L'homme parfait met chaque pensée, chaque sentiment et chaque action à la place qui leur convient. Il a en lui un rythme qui régularise les pensées, les sentiments et les actes. Ce rythme introduit en lui l'harmonie et le

met en même temps lui-même en harmonie avec toute la nature. Aussi peut-il arriver à tout.

Pourquoi sommes-nous venus sur la terre? Nous y sommes venus pour accomplir une tâche. Notre tâche consiste à faire entrer la lumière dans notre intellect, la chaleur dans notre cœur et la force dans notre corps. Du moment que nous avons suffisamment de lumière, nous penserons juste; du moment que nous avons suffisamment de chaleur, nous aurons des sentiments nobles; du moment que nous avons en nous suffisamment de force, nous arriverons à réaliser tout ce que nous voulons. L'esprit de Dieu se manifeste dans les pensées justes, dans les sentiments et les procédés empreints de noblesse. C'est être parfait que d'avoir assez de lumière dans la pensée, assez de chaleur dans le cœur et assez de force dans le corps. Pour être parfaits, il faut que notre volonté soit d'accord avec la sage volonté de la nature. Que la haute raison nous serve toujours de mesure dans notre vie. Nos fautes proviennent du fait que nous n'avons pas de justes relations avec elle.

Deux processus naissent en nous: le réveil de notre conscience et la manifestation de notre supraconscience. Lorsque notre conscience se réveille, nous comprenons le sens des contradictions dans la vie et nous aimons tout ce qui les produit. Lorsque notre supraconscience se manifeste, nous comprenons pourquoi le monde est créé et quelle est sa prédestination. Elle nous apprendra ce qu'est l'amour, ce qu'est la sagesse. Ce sont deux voies par lesquelles nous acquerrons la perfection.

Le Christ vint sur la terre et manifesta sa perfection. Lorsqu'il était en croix, on Lui dit: N'est-ce pas tu es fils de Dieu; tu es parfait n'est-ce pas; descends donc de la croix. La perfection du Christ réside dans le fait que lorsqu'il était suspendu à la croix et qu'il avait la force d'en descendre, il écouta Celui Qui était en lui et Qui lui dit: Qu'ils te crucifient, qu'ils voient comment tu mourras, qu'ils t'ensevelissent et tu connaîtras alors que je suis Dieu, Celui Qui te guide et te sauve. La perfection du Christ se trouve dans la résurrection. Il ne peut y avoir de perfection sans Dieu. Dieu ne peut se manifester tant que notre volonté n'est pas en accord avec Sa volonté. Quand notre volonté sera conforme à la Sienne, nous serons parfaits. Personne ne peut être parfait sans Dieu. Sans Lui il n'y a pas de résurrection.

La perfection du Christ se montre encore dans l'accomplissement de sa mission, dans la patience qu'il manifesta et en ce qu'il sut résoudre et appliquer l'amour Divin. La perfection du Christ se voit encore dans le fait qu'il ne mourut pas pour ceux qui étaient ses amis, mais il mourut pour les pécheurs afin de les relever. Il répand Sa grâce et sur les justes et sur les pécheurs, et c'est là le signe de l'abondance de l'Amour Divin — le soleil luit également et pour les uns et pour les autres.

L'homme est né de manière purement physique et voilà pourquoi il pèche. Pour cesser de pécher, il faut qu'il naisse spirituellement, de manière Divine. Celui qui est né de cette manière se distingue par l'amour qu'il possède.

Pourquoi faut-il que nous aimions. L'amour nous mène vers la perfection. Nous aimons afin de redresser tous nos torts. L'amour est un feu qui consume toute chose inutile. Il réparera toutes les fautes et introduira le nouveau dans le monde.

Si nous n'aimons qu'une personne, nous sommes des gens ordinaires. Pour être parfaits, il faut que nous aimions tous les hommes. Il faut nous élever dans le monde et acquérir cette science qui nous apprend à aimer tous les êtres. Pour être parfaits il faut que nous comprenions l'amour que nous pouvons avoir envers tous.

Le Grand se manifeste en tous lieux dans sa perfection. Toutes nos aspirations vont vers Lui et nous nous rapprochons de notre perfection. Il faut que nous devenions chaque jour de plus en plus parfaits. Faisons de continuels efforts pour devenir parfaits. Comment deviendrons-nous parfaits? En suivant le chemin de l'amour, où tout est dans le meilleur état, sans le moindre défaut. Pour que le Divin puisse se manifester en nous, il faut que nous soyons parfaits.

Редакцията доставя книгитѣ:

ЛИЦА И ДУШИ

(Физиогномични портрети)
отъ ГЕОРГИ РАДЕВЪ, срещу 30 лв.

ЛЪКУВАНЕ ЧРЕЗЪ ЦВѢТНИТЪ ЛЖЧИ

отъ А. ОСБОРНЪ-ЙИВСЪ, срещу 20 лева

Продължава подписката за
ПЕТНАДЕСЕТАТА ГОДИШНИНА
на сп. **ЖИТНО ЗЪРНО**
която почна отъ ян. 1930 година

Абонаментътъ остава на...

Редакцията на сп. „ЖИТНО“ стреми да дава на своите читатели и чита на подкрепата на своите абонати, платяты абонамента си, а и да запишати поне по още единъ абонатъ. „ЖИТНО ЗЪРНО“! Тѣхниятъ трудъ не ще отиде в

едъ ще се списанието раз-
амо на време да
своитѣ приятели и поз-
то „ЖИТНО

„ЖИТНО ЗЪРНО“ работи за единъ новъ
мирогледъ, отъ който ще се роди братството
между човѣцитѣ. Ето защо, който ра о, спомага
за разпространяване свѣтлината на Новитѣ идеи, които Сѣя-
чѣтъ така обилно прѣска; спомага за изграждане на новия свѣтъ на
справедливостъ и братство.

Всичко се изпраща на адресъ: „ЖИТНО“
Пощенска кутия

Суми се прашатъ чрезъ пощенск. № 1597

Всѣка изпратена сума ще бъде припознавана съ
письмо.

Adresse de la revue occulte: „JITNO ZERNO“
Boite postale № 270
SOFIA (Bulgarie)

Abonnement pour l'étranger 150 Levas ou 2 Doll.
